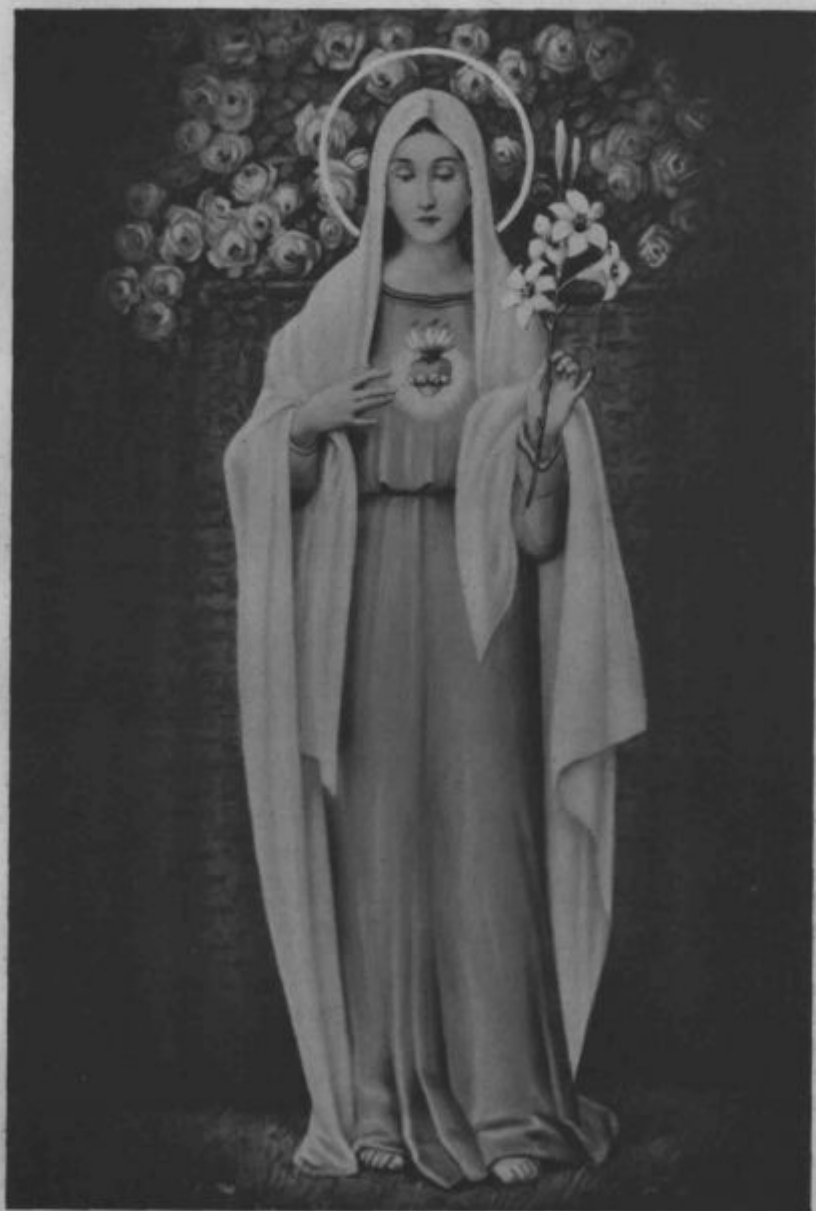

Poštnina plačana v gotovini.

Štev. 12. 8. decembra 1938. 34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Kustec Kata, Hotiza, 5, Baša Jožef, Beltinci, Francija, 10, Franko Anton, Mostje v zahvalo za ozdravljenje 10, Doma Štefan, Trnje, 50, Gabor Štefan, Odanci, Francija, 10, arenda Plej Verone za 1937 l. 400, arenda Klekl Jožefa za 1938 l. 200, Kohek Anton i žena, Sr. Bistrica, Nemčija, prosita po sv. Antonu za zdravje i vse milosti 20, za odajo sobočke hiše 1. rata Domi 7000, obresti hran. knige št. 1475, hran. v Črensovcih 1438, obresti knige št. 1429 hran. v Črensovcih 1885, obresti hran. knige št. 475 v Črensovcih 683, za odajo sobočke hiše 2. rata Domi 7000, Mekiš Kristina, Trdkova v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije, 5, Mekiš Kristine gospodinja, Francija, 13, K. J. Trdkova v zahvalo za srečno vrnitev dece iz tujine 5, odplačilo za sobočko hišo 20.000, Hozjan Treza, Črensovci, naj se počasti sv. Anton, 10, N. N. Beltinci, 6, N. N. Turnišče, 6, Casar Kristina, Bogojina, 250. — Izdali smo: Tiskovine za vožnjo kamla i peska 80, za stupce k hūti i foringa 200, telefon na naročilo stupov i črepa 6, odplačilo za Dom v Soboti 6. rata 7000, odplačilo 7. rata 7000, 1200 črepov i 30 žlebnjakov 843, foringa 192, veleposestvi Rakičan za les za hūto 312, odbori za proslavo 25 letnice Novin za les 500. — Oča sirot, povrni vsem obilno O d b o r.

Na novo kapelo v Filovcih so darovali v dolaraj iz Bridgeporta sledeči: Rev. m. J. Golob, 5, Pücko Ana, 2, Bojnec J. familija, 2, Morera Ana (Vegli) 10, Ošljaj Štefan i Magda, 10, Tratnjek Alojz, 5, Ošljaj Štefan i Kata, 5, Orban Štefan i Roza, 3, Jerič Jožef, 3, Berden Frank i Verona, 2, Markoja Ivan i Klara, 2, Kūhar Johan i Klara, 2, Raščan Jožef i Tereza, 1, Tkalec Štefan i Treza, 1, Hozjan Julija, 1, Lutar Ana, 1, Jagerič Bara, 1, Hanc Magda, 1,

LETO 34.

8. DECEMBRA 1938.

ŠTEV. 12

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

12. Zvezda.

Stanovitnost je dvanajsta zvezda v kroni Mamike . . .
 Ž njov so rastle vse jakosti vsikdar više i više
 V tvojoj duši, Mati Boža, mati naša, do vrha,
 Za šteroga premeritev ne človečega oka . . .
 Angelje devetih zborov i svetniki vsi
 Neso zrasli tak visoko, kak si zrasla sama ti . . .
 Mučeništvo mantrnikov v zlatih kronaj zablišči,
 Ki so lepše, kak casarske, v šterih rubin zagori . . .
 Pa nešteto milijonov mučeniških kron je tam,
 A bliščoba vseh je temna, vseh je bleđa, je zaman,
 Gđa zasija en sam trakec tvoje krone v njihov krog,
 Gđa prikažeš se Kralica ti mučencov tam okrog . . .
 Krasno spevlejo device, v belo vse oblečene
 Zaročniki, tvoj'mi Sini, sad devištva: pesmice . . .
 Samo one, nišče drugi . . . Ovi vsi poslušajo,
 I v sladkosti se topijo, blaženost vso uživajo . . .
 A gđa tvoja se deviška vlista odpro, Mamika,
 Da zaspevlo . . . Pesem novo . . . V nebi grata tihota . . .
 Sam Bog, eden v treh osebah, vživa tvojo pesmico,
 I vsa neba Te pozdravla, vseh devic Devičico . . .
 Nikdar nesi zakrivila ni najmenše slabosti,
 Vsikdar rasla i dorasla si na višek polnosti,
 Vsikdar bila stanovitna zmagovalka slaboga,
 Vsikdar bila stanovitna v zvršavanji dobroga . . .
 O kralica vseh svetnikov, sprosi stanovitnost nam,
 Da mo tudi mi gor v nebi meli večni blažen stan.

Srčen.

MEDNARODNI EUCHARISTIČNI KONGRES V BUDAPEŠTI.

Svetovnega duhovnega življenja znamenitost je 34. mednarodni eucharistični kongres, šteri se je vršil leta 1938. meseca maja od 25. do 29. dneva v Budapešti. V zastopstvu okoli petdeset različnih ljudstev i narodov se je poklonilo med sijajnimi slovesnostmi celi katoličanski svet v Oltarskom Svestvi prebivajočemu Gospodi Jezuš Kristuši. Slovenci so se ga tudi v lepom številu vdeležili z narodnim romanjom i so nepozabne spomine prinesli ž njega sebov domo.

Oltarsko Svestvo je skrivnost skritosti, v šteroj se Gospod pod podoma krüha i vina skriva, a v istini je navzoči. V svetoi meši se od shoda do zahoda stalno vsaki den darüje i v svetom prečiščavanji se združüje z posameznov düšov i vse svoje vernike v svojem skrivnostnom teli veže vküp. Po čüdnöj poti se najde gor povsod, gde čuvajo Oltarsko Svestvo. V tihoti tabernakla čaka na düše, da bi ga obiskale i v nemoj tišini njim govori. Tiha molba najbolje primerno odgovarja Njegovoi svestvenoi navzočnosti.

Cerkev na leto ednok pred javnost spravi to skrivnost, naj pokaže sveti te svoj skriti kinč. Slavnostne procesije sijaj, zvenenje, pesmi, vse to je izraz tiste radosti, štera izhaja iz zaročniškoga srca Cerkve do Kristuša, ki v njej prebiva. Jezuš čüti veliko redost nad izrazom slavnostnoga razpoloženja Cerkve, nad bitjom človečega srca.

Ravno takši radosten den je tudi preminoči eucharistični kongres. Lepa miseo je ta ustanova, štera že 50 let žive, naj se v gotovom časi na raznih krajih sveta zberejo na ednom mesti zastopniki katoličanskoga sveta, naj njim tam srca bijejo i se združüjejo v molbi i hvalodavanji do Presv. Oltarskoga Svestva. Za letoš so sv. Oča določili Budapešt za mesto mednarodnoga eucharističnoga kongresa. Takši kongresi so ravno nasprotje Jezušovoi tihoj navzočnosti v Oltarskom Svestvi. Gospod je najmre na vseh krajih sveta v najbolje zakotne vesi cerkvi tudi navzoči i obiskavle še najbolje zavržene düšice. Na eucharističnih mednarodnih kongresih pa se düše iz zahvalnosti samo na ednom mesti zberejo i obišejo tü Jezuša, cela svetovna katoličanska Cerkev se klanja pri teh prilikah svojemi Zveličiteli.

Ki se je kda vdeležo takše slovesnosti, ostane v celom svojem življenji pod njenimi vtisi. Naši Slovenci vnogo znajo pripovedavati od svojih doživlajov na budimpeštansköm eucharističnom kongresi. Za spomin so prinesli tudi nekaj rožic svojim doma ostalim. Če bi je pitali, ka je genolo njihovo srce najbolje, približno do etak pravili:

1. Najgenlivejša prikazen je bila ta, da so se tam znajšli narodi celoga sveta pri Najsvetejšem Oltarskom Svestvi. Narodi

5 svetovnih delov so poslali svoje zastopnike. Tam so bili rjavi i čarni iz Amerike i Afrike, tam Kitajci i druga pokolenja iz Azije. Vsi so ponizno poklekali pred Najsvetejše Oltarsko Svestvo. To je najkrepkejši dokaz, da je katoličanska Cerkev občestvena, to je za vse narode sveta. Što se ne bi okrepo vu veri i v lübezni do Presv. Oltarskoga Svestva, kda vidi, kak plemeniti i siromaki, možki i ženske iz različnih krajev sveta isto verjejo, i Kristuša v Oltarskom Svestvi molijo, i Ga k sebi vze-mejo i ka Ga čarnoga obraza duhovnik ravno tak daruje pri sv. meši med divjimi narodi, kak naši duhovniki. Verjem zato v edno katoličansko Cerkev, verjem v Gospodovo navzočnost v Oltarskom Svestvi: tak je bilo srce toj pisanoj vnožini, štera se je zbrala i znajšla pred Najsvetejšim Oltarskim Svestvom.

2. Druga lepa prikazen je bila, štere zvünešnji izraz smo mi mogli samo viditi, a Jezusi je bila najvekke veselje: ki so se okoli Njega zbrali, so meli čisto srce i dober namen. Ki so sem priromali, so svojo dušo očistili po svetoj spovedi i v čisto srce so sprejeli Gospoda. Splošno navdúšenje i glasni izrazi lübezni so prevzeli to vnožino i kda so navdúšeno slavili Gospoda, so se vtrdili v veri do Njega. Tista država pa, štere glavno mesto je bilo pozorišče svetovnoga kongresa, je obhajala sveto leto i skoz celo leto se je pripravljala na Gospodov vreden sprejem. Po celoj državi so se držali misijoni, i so se katoličanci vsi spovedali. Najvekši gospodje tak, kak najprostejši verniki. Kak Mojzeš k ščipkovomi grmi, so oni tüdi züli obüteo, z očiščenov dušov so se bližali k troni Oltarskoga Svestva. Očiščenje telikih duš je Jezusi napravilo velko veselje. Nevidna vretina božega smilenja je tekla tü na duše, štere za vsikdar skrite ostanejo v skrivnosti Oltarskoga Svestva. Keliko čüdežnih povrnenj je bilo med slovesnostmi, ki so nam duše prehajale i to tak pri katoličancih, kak pri drugovernikih, ki so dobre vole.

3. Nepopisna je bila tista pompa i tista svetloba, štera je častila Presveto Oltarsko Svestvo i kakšo je zmožna samo Cerkev prikazati. I ta pompa je ne bila samo zvünešnjost, ta pompa je bila samo srce i sama duša i to z bogatov notrašnjov vsebinov. Mogoče, ka je bilo v njej tüdi vnogo slabosti, a to je deo vseh človečih del. Ali te slabosti so se skrile v globokoj splošnoj notrašnjoj pobožnosti i Gospod je v nepopolnostih gledao dober namen. Spomnimo se nešteri slovesnosti:

a) Nepozabna je bila papovoga odposlanca, kardinala Paccellija, slovesna sv. meša pri oltari, postavljenom na trgi Junakov, šteri oltar se je delao po vzorci glavnoga oltara v baziliki sv. Petra v Rimi. Okoli njega so se stojezeri zbirali i pobožno poslušali sv. mešo i nešteta jezerna srca so se genola i darüvala Kristuši v Oltarskom Svestvi. Nebeskomi Oči se je dopadnola ta vnožina, ki je predstavljala celo katoličansko Cerkev.

b) Genliya je bila sv. meša dece okoli istoga oltara. Okoli 150.000 dece se je vdeležilo i tüdi prečistilo, štera je zbrano spevala. Kak veliko radost je mogo Prijateo dece, Jezuš, čütiti

pri tej prikazni, če so se že naša trda srca omečila i nam pogrnala skuze v oči.

c) Veličastna je bila nočna molba možkov. Pri bogatoj i razsipnoj razsvetlavi se je na molbo izpostavilo Najsvetejše Oltarsko Svestvo celo noč i sto jezero možkov je molilo Jezusa. Prosti delavci i ravniteli države so eden poleg ovoga klečali. Molbo i spravo so darivali i vernost so oblúbili Jezusi v Oltar-

Slovenci na mednarodnom eucharističnom kongresu v Budapešti pod vodstvom prezv. g. dr. Tomažić Ivana Jožefa, lavantinskoga knezoškofa i apoštolskoga administratora Slov. Krajine.

skom Svestvi, ka če bi nevera proti Njemi stanola, ga bodo branili tudi s pretakanjom svoje krvi i od prvoga do zadnjega vsi pri Njem vódržijo.

d) Koga ne bi genola mogočna procesija z Najsvetejšim, kda so sto jezera sprevaljali na najširšoj i tri kilometre dugoj vulici glavnoga mesta Presveto Oltarsko Svestvo med zvonem-

jom budapeštanskih zvonov, med godbov i pesmami, štera se je glasila po raznih jezikah navzočih 50 narodov, a v bratskoj vzajemnosti je prosila s himnov kongresa:

Pod podobov krüha, vina,
skriti Krao nebes, zemlé,
sladek Tvoj mir naj obimá
vse narode, vse mejé.

Genliva prošnja za mir sveta. Gotovo je ta občestvena ponizna prošnja ohranila mir sveta v strašnih dnevah tekočega leta i državniki so bili samo sredstvo v rokaj smilenoga Zveličitela, ki je Krao vseh narodov.

e) I što ne bi gostokrat seniao od nepozabne nočne procesije z Najsvetejšim na Donavi. Na veličastnih valovih reke je plavalo 5 čarobno razsvetlenih ladij v dužini celoga Budapešta. Na prvoj ladji je bilo izpostavljeno Najsvetejše Oltarsko Svestvo, pred njim je klečao v globokoj pobožnosti i molo Jezusa papov odposlanec 3 vöre. Tü so se zbirali tüdi svetovne Cerkve dostojanstveniki. Tri vöre je trpela ta lepa prikazen. v vseh cerkvah so zvonili, cela Donava se je razsvetlila na to i ono stran i nešteti stojezeri so s pesmami sprevajali na dve strani Donave plavajoče Najsvetejše. Inozemci, ki so vajeni na krasne slovesnosti, so z nemin občüdüvanjom gledali to prikazen. Vso občüdüvanje, vzhičenje, vso glasno navdúšenje je služilo Kristušovomi zmagoslavnomi pohodi. To je vklanjanje sveta pred njim, ki je Krao nebe i zemle.

Na kongresi navzoči so rože spominov v svoje srce posadili i štero betvico tüdi svojim domačim domo prinesli za spomin. I te rože vetrič spominov raztrosi po celom sveti i združü vsa dobrovolna srca v molbi i lübezni Presvetoga Oltarskoga Svestva po veri, ki jo glasi katoličanska Cerkev. I vsi na kongresi navzoči želejo, naj se dišeče rože Jezušove molbe v Oltarskom Svestvi kak i milosti puno življenje v düšaj povekša. I vsi tei glasijo isto, ka je blo osnovni glas i namen mednarodnoga eucharističnoga kongresa: Naj se moli i brez konca hvali Najsvetejše Oltarsko Svestvo.

Jezušek prosim Te...

Jezušek prosim Te,
V jaslice vzemi me,
Navči trpeti me,
Navči skuziti se
Vdano za tvojo čast,
I naj vse düše maš.

Srčen.

NAZAJ V NAROČJE MATERE CERKVE.

HENRIK VILJEM WILBERFORCE.

Bio je anglikanski pastor. L. 1850. je postao katoličanec zato, kak sam pravi: — ar se je Bogi dopadnolo, i mi je dao pomali spreviditi, da anglikanska Cerkev ne tista prava Cerkev, štero je Bog pred 1800 leti ustanovo v Jeružalemi, liki je to nova cerkev, štera je bila ustanovljena komaj pred tristo leti. — Tak pravi v ednom pismi, kde se je poslovo od svojih vernikov.

Po pazlivom čtenji sv. pisma i globokom premišlavanji, je prišeo do teh osvedočenj:

Katoličanska Cerkev je zato edino prava, ar je edina, štero je ustanovo sam Jezuš Kristuš, vse druge verske občine so nastale 1600 let potli. Vse te verske ločine so ustanovili lüdje, ki si od časa do časa domišlavlejo, da morejo stvoriti bole popuno Cerkev kak je prava Kristušova. Zavolo toga so se zvali ustanovitelje teh sekt (verskih ločin) reformatori, lüdje, ki so šteli popravlati katoličansko Cerkev. Tak se je nabiralo vnogo verskih ločin i edna ločina je pobijala i spodrivala drugo, tak, da je nazadnje zraslo telko teh ločin kak družin. Nad vsemi temi pa stoji katoličanska Cerkev stoletja i stoletja na nepremagljivoj Petrovoj pečini.

Katoličanska Cerkev ne bila nikdar tak pokvarjena, da bi zavolo toga bilo potrebno nastaviti novo Cerkev. Gda je naš Gospod Jezuš Kri-

stuš hodo v človečoj podobi na zemli, je pravo Petri: — Ti si Peter (pečina) i na to pečino bom pozidao svojo Cerkev i peklenska vrata je ne bodo premagala. Či bi bila katoličanska Cerkev tak pokvarjena, da bi trbelo namesto nje postaviti drugo, bi jo peklenska vrata že zdavna premagala. Kristuš pa je dao oblübo, da se to nikdar ne bo zgodilo. Vsakši, šteri šče nastaviti novo Cerkev, naj prle dokaže, da se Kristuš ne držao svoje oblübe i da je pekeo premagao katoličansko Cerkev.

Katoličanska Cerkev nemre spadnoti v zmoto, ar jo vodi sam sv. Düh k Istini. Tüdi to je Kristuš oblübo svojoj Cerkvi.

Katoličanska Cerkev je kraljestvo samo za sebe, štero se popunoma loči od vseh kraljestev na zeml. Kristuš sam je nazvao svojo Cerkev nebesko kraljestvo, ločeno od zemelskih kraljevčin. Čiravno je razširjena po vseh krajih sveta, ma svoje lastivne zakone, ravna jo njeni lastivni poglavari, ne krali ali zastopniki lüstva, v šterih živi. Vsega toga nemajo luterani, oni so razcepleni na vnoge ločine, nemajo enotnoga mišljenja, ešče me nje ednoga kraljestva. Dostakrat vodijo te cerkve državni poglavarje i to tak, kak njim bole ide v račun.

Katoličanska Cerkev vse sovraži. Vse drugo smeš biti, samo katoličan ne smeš postati. To velko sovraštvo do katoličanske Cerkve je ravno dokaz, da je samo ona edino prava. Tü se spunjavlejo Kristušove reči: — Od vsega začetka je tak bilo, da hlapec ne vekši kak njegov gospod. Či so mene preganjali, bodo tüdi vas preganjali.

Dober biti, pa te li majo za slaboga, — dobro delati, pa denok moreš prenesti vnogo hüdogo — so známenja, po šterih zlehka spoznamo lüstvo križanoga Jezuš. Ta znamenja se dnesden vidijo vse bole kak kdakoli prle.

Do toga je prišeo Henrik Viljem Wilberforce, nekdašnji anglikanski pastor (farar).

Katoličanska Cerkev, dragi čtevec, je bože delo, Kristuš njoj je zagotovo nepremaglivost: peklenska vrata je ne bodo premagala. Nepremagлива je na znotraj, nepremagлива na zvüna: za vse čase bo ostala takša, kak jo je Kristuš nastavo ž njegovimi nespremenljivimi navuki pa svestvami, i niedna svetna sila je ne bo spravila s toga sveta.

Kdakoli so se v zgodovini Cerkve pokazali krivi navuki, je bio vsikdar to velki vdarec za njo, ali zrüšila se ne, ravno napak; znova je zrasla očiščena i pomlajena. Vsa zgodovina katoličanske Cerkve je edna sama neskončna veriga preganjanj i bojov od njenoga začetka pa vse do našega časa i bo to trájalo, dokeč bo stao svet. Vse sile sveta se besno zaganjajo v Cerkev kak nekda v Kristuš, ar je Cerkev tesno zdrüžena s svojim glavov — Jezušom. Zakaj so njega preganjali, nam je sam povedao: — Lüdje so bole vzlübili kmico kak svetlost, ar so bila njuva dela hüdobna. (Jan. 3, 19.) — Či vas svet sovraži, znajte, da je mene sovražo prle kak vas. Či bi bili vi od sveta, bi svet

svoje lübo. Ar ste pa ne od sveta, liki sam vas jaz od sveta odébrao, zato vas svet sovraži. (Jan, 15, 18-19.)

Vsi, šteri so se zaletavali v Cerkev i njoj proroküvali, da naskori preminé s toga sveta, so že zdavna pozableni, Cerkev pa živi. Vsi rimski casarje so mogli trüdni henjati pred trdnov Petrovov pečinov, vsa preganjanja i mantrništva krščenikov, čiravno so se mogli skrivati pod zemlov, so ne zbrisala Kristušovoga imena z zemle. Petrovoga sedeža so ne mogla porüšiti preganjanja papov, ne divja francoska revolucija, ne besni napad framazonov, ne peklensko sovraštvo boljševikov do Kristuša: vsa vnožina krvi, prelijane za Kristušovo ime, je rodila i bo rodila čiduže več novih krščenikov. Krv mantrnikov je seme krščenikov! Naj mantrajo, morijo, strelajo krščenike, zatrli jih ne bodo, Petrove pečine ne bodo porüšili. Nasprotno! Vsa ta stanovitnost bo privlačila šče drüge, ki so ne iz Kristušove ovčarnice, kak smo to letos vidili samo pri nešternih življenjepisih med vnogimi jezeri i jezeri, šteri so po istoj poti najšli pot nazaj v Kristušovo Cerkev.

Samo edno ti polagam na srce, dragi čtevec, čti sveto pismo i s katekizmušom v roki večkrat obnovi glavne krščanske istine. Pri vsem tom pa vnogo i prisrčno moli. Moli, da bo ednok eden pastir pa edna ovčarnica, moli, da Bog presveti razum, gene srca pa vtrdi volo tistim, šteri nevtrüдно iščejo pot do pravoga božega kralstva i njegove pravice. Moli, da bi bio — *eden Gospod, edna vera, eden krst, eden Bog i Oča vseh, šteri je nad vsemi, po vseh i v nas vseh.* (Efež. 4, 5-6.)

Vsebina za življenjepise:

C. v. Andrian-Werburg: Ihre Wege nach Rom (Njuve poti v Rim). Paderborn 1934.

M. Balažic.

Zavolo pósebné skrbí bože previdnosti ne nosi to svetišče samo slave svete Magdalene, nego posedüje tüdi del njenoga mrtelnoga tela, ki je, gda bi melo biti vničeno, bilo na poseben način rešeno. Leta 1785. je želo španski infant Ferdinand, knez iz Parme, dobiti del svetih ostankov. Ludovik XVI., šteromi je svojo želo sporočo, je proso menihe v Saint-Maksimini, naj vugodno rešijo njegovo prošnjo. I gda so odprli porfirasto žaro,

— v šteroj je Ludovik XIV. dao čuvati prvejšo, — z potrebnov pazljivostjov i navadnov slovestnostjov, je vzeo priyor iz nje nogo, štero je potom sam prineso i zročo Ferdinandi. Leta 1810. je bio te kinč zavolo francoskih osvojitev kak tūdi vnogo drugoga odnešeni v Pariz. Tam je prišeo najprle v roke ednoga kardinala, ali gda je bio te obsojeni v pregnanstvo, ga je dobila v varstvo prednica karmeličank v Baugirardovoj vulici, nazadnje pa je prišeo v last prezvišenoga gospoda Quelena, pariškoga pūšpeka, ki so s tem dragocenim darom obdarili cerkev svete Magdalene v Parizi.

Tak sta bila od treh delov, na štere je Karol II. Anjou razdelo svete ostanke, naimre na glavo, pravo roko i vse drūge dele tela, dva prviva srečno rešeniva iz revolucije i sta ne bila odnešeniva iz Saint-Maksimina. Tretji pa, šteroga je Ludovik XIV. dao čuvati v porfirnoj žari na velkom oltari, je med revolucijov nekam premino. A eden del od toga je ravno na prle popisani način bio rešeni. Porfirasto žaro Ludovika XIV., v šteroj se je prle nahajao, je nadomestilo veličastno svetišče, ki je bilo postavljeno na zemli ravno na čast svetoj Magdaleni, velkoj spokornici iz Betanije.

Ta slava se je v poteki stoletij ne samo ohranila, nego je nazlūk vsemi, ka se je zgodilo, postanola šče vekša, i žmetno je v zgodovini svetnikov najti šče kakši drugi primer, gde bi slava i češčenje šteroga svetnika tak stanovitno rasla. A varstva, ki je čuvalo nad grobom svetnice, i se petnajsto let niti za eden den ne odstranilo od svoje dužnosti, toga varstva ne bilo več. Stolnica s svojim samostanom, s svojov votlinov i njenimi spomini iz življenja, štero sega v prve čase krščanstva i je povezano s samim življenjom Jezušovim, ta stolnica je šče stala, a romar je ne brez vzdihla stopo v njo.

Začūden je gledao na te nepremeklive velke zidine, ki so zmagūvale nad ljudmi i časom, i vidilo se njemi je, da se ne približavle telko nebeskomi miri svetišča, nego nekšoj pūstoj tišini pūščave. Na obe koleno je poklekno i molo k toj velkoj i svetoj prijateljici našega Zveličitela, štero je nameravao obiskati. Vse povsedi je vido njeno podobo, njeno ime, njeno slavo i njeno zaslūženje, a vendar njegova molitev ne bila prosta nekše žalosti, spodobno tistim skuzam, s šterimi pride človek na njemi dragi kraj, na šterom pa nekaj fali, ka je njegovo srce tam že vidilo i ka bi zdaj znova želežo viditi.

A kak dobroga se je skazao Bog do nas i do naših prošenj. Na svoje lastne oči smo lahko vidili, kak se je prazen samostan znova oblūdo, zadobo svojo nekdašnju lepoto i veličino, vsa nekdašnjost je pomlajena vstanola iz groba, čeravno smo mislili, da se to nemre več zgoditi i bilo nam je, kak da čūjemo Jezušu Kristušu, ki svojoj vernoj prijateljici, ki je ne štela včas i vervati v njegovo vstajenje, pravi reč, s šterov se njoj razodene: Marija.

Grob svete Marije Magdalene v Saint-Maksimini je tretji grob sveta. V vrsti pride včas za grobom Zveličarovim v Jeruzalemi i za grobom svetoga Petra v Rimi, ar preblažena Devica i Mati boža je ne mela groba na zemli, včas po njej smrti jo vzeo Bog z dušov i telom v svojo slavo v nebo. Tudi za grob i telovne ostanke svetoga Janoša kršćeniki ne vejo, tak je Bog dopušto, da bi sveti Janoš zapušto svoj velki spomin v svojem evangeliji. Zato so ostali trije velki grobovi na zemli: grob našega dragoga Zveličara, do šteroga so neverniki kristjanom vno-gokrat zabranili priti, ki pa je tudi pod oblastjov sovražnikov obdržao svojo moč i oblast nad svetom; drugi je grob svetoga Petra v Rimi, ki tam spreva ja usodo celoga kršćanstva i čuje nepretrgane prošnje i molitvi vseh narodov; i nazadnje je tretji grob svete Marije Magdalene, čeravno po vrsti ne na tak visikom mesti kak svetoga Petra grob, a Gospodi bliže zavolo velke lübezni srca. I nišće si je ne vüpa o, da bi njoj to tretje mesto šteo zatajiti ali odvzeti.

Zdaj proti konci bi se mogoče što pitao, zakaj si je boži Zveličar zvolo za svojo najvejšo prijateljico ravno ubogo grešnico i zakaj nam jo je postavio za najlepši zgled svetosti. Tomi vzrok je ne žmetno najti. Nedužnost na sveti je samo kak kaplica vode, a pokora je kak morje, ki obkroža svet i ga zdržavle. Zato je pokora bila vredna bože dobrote i zato nam je Bog tak v staroj kak v novoj zavezi, v Davidi i v Mariji Magdaleni pokazao pravi zgled pokore, ki je prinesla popolno odpušćenje grehov i opravićenje.

Za Davida bi skoro vervali, da je nepremagliv, s takšov dušnov lepoto i globokostjov je bila njegova oseba popisana. V začetki preprostí pastir, ki je na brešćekih okoli Betlehema paseo svojo čredo, je zavolo krivice, štero so sovražniki delali Bogi njegove domovine, Jehovi, postao vojak. Njegova freća je podrla sramotilca i v slavi svoje zmage si je v jednom dnevi pridobio srca svojega naroda. Ali spremlevalka junakov, nevošćenost, se je že rano začnola postavlati med njega i njegovo slavo. Krao sam njemi je bio nevošćeni za njegovo mladost. Mantrao ga je, ar so Davida slavili i v napadih svoje otožnosti si je premišljavao, kak bi ga mogeo vničiti. Da pomiri to zavist, je zdaj David ob prvim zaigrao na strüne svoje harfe, ki je častila vse bože skrivnosti i je odmevala v srcih vseh narodov. Pesem se zdrüžila z junaštvom v njegovoj živlenskoj usodi i gda so se pridrüžile šće prijateljstvo, nesreća i vera, je te mladi človek dosegno prestol, šteri se za vsigdar zove prestol Davidov. I zdaj na vrhunci svoje slave i sreće, od Boga šće bole bogato blagosloven kak Abraham, Ižak i Jakob, izvoljeni praded Kristušev, je zdaj na ednok spadno v greh zakonolomstva, izdajstva i zavratnoga vmora. Srećen slučaj, ki je spadnjenoga krala napravo za nesmrtnoga v činjenji pokore i nam vsem ga za zgled

postavo, da če grešimo, naj znamo tudi objokati svoje grehe. Šteri krščenik ne bi jokao z Davidom? Što ne bi v njegovih psalmih najšeo zlahtnosti njegovoga srca? Niti sveti evangelij je ne zatemno teh psalmov i te v grehe spadnjeni krao je postano tudi zgled naših jakosti.

To je bio v staroj zavezi zgled prave pokore, i nišče ne bi mogeo vnaprej povedati, kaj Bog v novoj napravi, da Jezuš zbūdi šče lepši i vzvišenejši zgled istinskoga spokorjenja. Pa Bog je tak napravo. Marija Magdalena je preprosta žena brez vsake zgodovine zvūn svojih grehov. Ne nosi ne meča, ne žezla, ne igra na harfo i nema proroškoga dūha, je samo navadna grešnica kak drūge. To je samo žena, to se pravi bitje, v šterom je najžmetnej zatreti grehe. I to je razlika med starim i novim testamentom, te velki napredek v smilenosti. Zdaj je ne mož rešeni grehov po spokorjenji, nego žena. Niti edna žena, z grehi obložena, je ne postanola velka pred Jezušom. Jezuš Kristuš sam jo je zdigno. David je svoje obžalūvanje izpovedao v svojih spevih i v teh spevih počivle njegova nesmrtnost. Marija Magdalena pa je mela samo svoje skuze. Mela je samo edno posodico z dišečim oljom i to je vlejala na telo božega Sina. Tū je preprostost vekša, lūbezen globša. Ta, ki tū joče i lūbi, je ne več mož, nego žena, žena, ki je zaglednola božega Sina i ga spoznala. I pri tom svojem pogledi na njegovo neskončno čistost i svojo velikansko grešnost je ne dvojila, da njoj ne bi odpūsto za ceno njene lūbezni. Puna poniznosti i skromnosti, gda je zadobila milost, hodi vsigdar za tistimi nogami, ki so jo očistile. Poda se v slūžbo pridoblenoga prijateljstva, da vsigdar ide za Jezušom i njemi dvori. Ide za njim do križa i do groba. Gda pa je ločena on svojega Gospoda, ki je bio edini cio njenoga življenja, zapūsti kraj, gde je ž njim živela, da si proti zadnjim zahtevam sveta poišče mirno zatočišča i da v nepoznanoj votlini pokopa svoje spomine i svoje srce. Samo angeli so jo mogli tū najti, da so njoj prinašali od zgora nevidno mano, ki je v njoj vzbūdila radost zameknjenja. Nazadnje je vmrla v lūbezni, gda so njoj od Boga poslani pūšpek podelili sveto Telo božega Sina.

Kaj naj šče povem? Tej znameniti i na telko obiskani kraji, štere sam popisao, ta pečina, te grob, ta votlina, ta cerkev, te samostan, vsi ti spomeniki, štere so narava i milost, čas i knezi vredili na čast svetoj Magdaleni, vse to šče stoji, a siromaško je, golo, zapūšćeno, pokrito z ranami časa, ki se spravo na razdiranje toga, kaj je prvejši čas postavu. Na La Sainte-Baume se pride samo po razrūšenih stopnicah med napol podrtime zidovjom.

Kabinet francoskih kralov je porūšeni i najskromnejši romar šče komaj najde malo strehe, gde si odpočine od svoje poti. Preskrbovalnica je že blūzi svojega popunoga razpada. V naglici na novo pozidani samostan ma samo celice za menihe, pa šče te celice so z lesenimi stenami med sebov ločene, i si je morejo menihi deliti s tūjimi gosti. Med tema dvema razvalinama se odpre votlina spokornice, a je oropana vsega tistoga

kinča, šteroga njoj je podelilo pobožno čutenje ljudstva i knezov. Prekrasnih svetilk, ki so jo negda razsvetlavale, zdaj ne najdemo več. Iz marmora brez vsakšega kinča je zdaj kapela svetnice. Za njenim oltarom na skrivnostnoj pečini, gde je ponoči molila, počivle v napol ležečoj legi pokvarjena podoba, nevredna vzvišenoga kraja, šteroga spomini se zavolo nje vsakšemi zagrenijo.

Če idemo od zapuščenih višin La Saint-Baume po ravno istoj poti, kak je šla svetnica iskat svoj grob, proti Svetomi Maksimini, najdemo ednako nasprotje med siromaščinov i veličinov. Veličastno počivle stolnica na svojem starom fudamenti, šče zdaj zbudi v umetniki občudovanje, a v krščeniki poštivanje. Pa že nieno stebrišče je ostalo nedovršeno i z občutkom bolečine se bližamo votlini, gde je sveti Maksimin položo telo svete Magdalene k večnomi počitki v alabastrnoj trügi. Trüga je šče ohranjena. Poleg nje najdemo šče grobe, štere si je tam poiskala i vredila pobožna gorečnost nešternih častilcov sv. Magdalene. Ali kakša zapuščenost, kakša noč, kakši žalosten pogled na vse to negdašnje veličastje! Srečne so katakombe, ki so nigdar ne vidile kakšega posebnoga sijaja, nego so ostale mirne i tihe v svojoj skrivnosti, ki je nikše bridkosti ne doživela. Tü vse spomina na svete stopinje, šterih sledove je tü nihala sveta noga, i poznajo se sledovi vnoгих nog, ki so te kraj obiskale, vse spomina na starodavno češčenje, ki nigdar ne bilo pretrgano. Pa to je samo miseo, ki nam jo te starodavni sijaj prizove pred oči, Bog se nam prikaže samo v svetlobi naše dūše. Preprosta lesena skrinjica za relikvije, ki so jo kmetje prinesli v dar, oklepa glavó, na štero je brat svetoga Ludovika, Karol I. Anjuovinski, posado svojo sicilsko krono, i pod šterov se je Ana Breтанjska, dvakratna francoska kralica, dala klečečo v zlati upodobiti. Eden pūšpek so šče šteli te sledove nesrečnoga časa zabrisati i zvezdi svete Marije Magdalene dati nazaj del tistoga sijaja, s šterim so jo obdali lūdje iz prvejših stoletij. A kelko žalostnih sledov je vse to potom zabrisalo. Kelko siromaštva bi trbelo tü zakriti, kelko temnih senc odstraniti.

Vsi vi, ki ste čteli te vrstice, se spomnite na skuze velke spokornosti i lūbezni, spoznajte viličino skuz te presrečne dūše, ki se je z vsov močjov oklenola odrešilne milosti i v lūbezni do Boga-Odrešenika vsigdar poiščite svoje odrešenje.

(Te življenjepis velke spokornice je prirejen po deli velkoga francoskoga predgara i člana francoske Akademije dominikanca p. H. D. Lacordaire-a.)

Štiri leta stāra kitajska deklica poklonka na misijonarove dveri. „No, ka bi rada?“ pita misijonar. „Oča, nekaj vam ščem povedati. Pravili ste nam, ka tam na oltari Jezuš čaka na nas i ka ma najraj male. Mene ma gvišno najraj zato, ka sem najmenša. Pa vi ne vejte, kak hrepenim po njem. Dajte mi Jezuš!“

Don Bosko je dao katoličanskoj Cerkvi prek dvejezero duhovnikov do-keč je bio živ. Kak jih je pridobivao? Predvsem z molitvov. Tak je molo: „Oča nebeski, pridi k nam tvoje kralstvo po nebeskoj kralici Mariji!“ Marijo pa je tak proso: „Nebeska kralica, pripravi v kralestvi svojega Sina za one, ki jih bom pridobo za njegovo službo sto ... jezero... milijon... brezi števila prostorov.“ Marija njemi je to tudi obečala.

Dobra krščanska mati, ki je zvedila za to oblubo, je prišla s sinčkom k Don Boski rekoč: „Čula sam, da da vam je Marijo obečala za vaše sine v nebi brezi

števila prostorov. Ali bi šteli sprejeti tudi mojega sina i njemi zagotoviti prostor v nebi?“ Svetnik se je nasmehno, pobožao dečka po glavi i ga z veseljom sprejeo. Te deček je postao slaven misijonar i kesnej škof.

Don Bosko je dosto hodo okoli predgat. Ednok je prišeo v mesto Kastelnuovo d' Asti, mesto, ki se že par let zove Kastelnuovo Don Bosko. Tü je čüo pripovedavati od nekšega dečkca, ki je znao izvrstno zabavati svoje vrstnike. Zbirao je deco svojih let, njim mešüvao i predgao. Včasi se je napravo celo za škofa. Dao si je na glavo papirnato mitro, v roke je vzeo palico, se vsedo na kolica i štirje tovariši, „konjički“, so ga pelali okoli po mestu, on pa je slovesno delio na vse strani svoj „nadpastirski“ blagoslov. Don Bosko ga je želeo spoznati. Predstavili so njemi 12 letnoga dečkca, živahnoga kak živo srebro. Drugi den je govoro ž njegovov materjov, oče je najmre ne meo več. Pítao jo je smeječ: „No, mati, ali mi odate svojega dečkca?“ Žena je ravnotak šalivo odvrnila: „Pri nas odavlemo samo ovce, dečkcev pa ne. Dam ga vam zastonj.“

Don Bosko je dečka vzeo s sebov v Turin. Te deček je bio leta 1926. vmrli kardinal Kaljero, slava i ponos salezijanske Družbe.

Drügi slučaj. Don Bosko je zamüdo vlak. Hodo je po postaji gori i doli pa čakao drugoga. V bližini zapazi čuporo kri-

četih dečkov. Igrali so vojsko. Glas ednoga izmed njih je prekašao vse druge. Bio je to odločen i zapovedajoč glas povelnika. Čupora pridrvi mimo svetnika i te je stavi. Mali a pogumen povelnik stopi pred njega, ga premeri od nog do glave, upre v njega svoj oster pogled i pravi: „Što ste vi, da si vi-pate motiti našo igro?“

„Jaz sam vaš prijateo,“ odgovori svetnik.

Dečkeci so se čudili prijaznomi duhovniki, ki se je začeo prijateljski ž njimi razgovarjati. Nato pita Don Bosko maloga povelnika:

„Ali bi šteo iti v šole?“

„Kak, če nemam već oče, mati pa so sirota z ešče već bratov i sester.“

„Nikaj to“, obrne svetnik, „bodi dober i prosi g. župnika, naj te priporoči jo Don Boski v Turini.“

Za par tednov je bio Magone Mijao — tak je bilo ime mladomi povelniki — v Don Boskovoj šoli. Gospod je toga dečka rano pozvao k sebi v nebesa pa tak vtrgno jedno najlepših cvetk z Don Boskovoga vrta.

Nekoč sreča Don Bosko pri cerkvi sv. Trojstva v vulici Dora Grosa dečka raztrganoga i čemerastoga.

„Što si?“ ga svetnik vlüdno pita.

„Što sam? Ka vas to briga! Što ste pa vi?“

Ja sam duhovnik i rad mam deco. Po nedelaj i svetkaj je zbiram v lepom kraji blüzi Refugija. Tü je zabavam i večkrat tüdi obdarüjem. Jaz sam Don Bosko. Zdaj, gda sam ti povedao svoje ime, mam pravico, da zvem tvoje.“

„Ja sam siromaško dete brezi dela, brezi oče i matere.“

„Pa ka delaš tü?“

„Slüžbo iščem pa je ne najdem.“

„Dobro, ščem ti pomagati. Kak ti je ime?“

„Ime mi je . . .“ tü pove ime.

„Čüj! V nedelo te pričaküjem. Pridi gotovo, se ne boš ke-sao. Pridno se boš zabavao i potem ti poiščem slüžbo.“

Deček je nekaj časa nepremično gledao Don Boska, kak da bi premišlavao njegove reči. Potem je osorno odgovoro: „Ne istina!“

Svetnik njemi je podaro deset centizmov. Pohlepno je dečko stegno roko i sprejeo penez. Držeč mali dar trdno med prsti, je veselo ponavljao: „Hvala Don Bosko! Da, bom prišeo, če me ne bo, mi smete praviti lažlivec.“

V nedelo je resan prišeo. Veselje, štero je oküso v bližini Don Boska, med lübeznivimi tvvariši, njemi je napravilo takši vtis, da potom niti edne nedele već ne zamüdo. Bistrourni dečko se je pobošao. Negda tak osoren, ar je ne bilo srca, da bi ga lübilo, je zdaj, gda je najšeo lübeče srce mladoga duhovnika, spremeno značaj. Začno se je včiti. Iz zgüblenoga dečka je postao goreči duhovnik i potem misijonar.

Nešteto takših slučajev nahajamo v življenji našega svetnika. Naj omenim samo ešče ednoga.

Grof Cays de Giletta je bio svoj čas poslanec v Piemonti. Žena njemu je vmrla, edini sin pa se je bogato oženo. Grof je ostao sam i v toj osamljenosti je občuto ono püščobo, štero občüti človek, ki zgübi vse, ka lübi na zemli. V takših trenutkih nega drüge prave tolažbe kak nebeska.

V toj osamljenoj turobnosti se obrne k Don Boski i ga pita, kak bi najlepše mogeo slüžiti Bogi.

„Stopite k salezijancom!“ odgovori svetnik.

„Tak stari? V 63. leti postati salezijanec? Nemogoče!“ Odide.

Bilo je 23. maja l. 1877, na predvečer svetka Marije Pomoćnice. Don Boskova predoba je bila puna lüdi. Od vseh strani so prihajali romarje k godi Marije Pom. Med velikov vnožinov je čakala tüdi gospa z desetletnov hćerkicov Josipinov. Siroće je bilo vse trdo od krća. Starišje so sprobali vsa sredstva, a zaman. Deklica je hüjšala den za dnevom.

Z velikim zavüpanjom pripela mati hćerko v cerkev Marije Pom. v Turin i jo priporoči nebeskoj Kralici. Potem jo pela k Don Boski, da bi njoj podelo blagoslov Marije Pomoćnice.

V predsobi je čakao tüdi omenjeni grof i ogledavao to deklico. Josipini je bilo slabo, — zato je mati štela oditi ž njov, rekši, da itak ne bo mogoće priti na red. Grof bi mogeo iti zdaj k Don Boski. Pa odstopi svoje mesto deklici i vzdihne k Bogi v svojem srci: „Če to dete pride ozdravljeno iz sobe, mi bo to znamenje, da me zaistino Bog zove v dühovniški stan. Potem se ne bom več brano.“

Za malo časa pride resan deklica iz Don Boskove sobe popunoma zdrava. Grof je dobo zaželjeno znamenje. Stopo je v novicijati i postao goreći dühovnik.

Vsešerom, gde je Don Bosko predgao, je opominao lüdi, naj dajo v šole sinove, ki bi čütili v sebi dühovsko zvanje. Plivanošom je priporočao, naj iščejo več takših dečkecev pa je po mogućnosti podpirajo. Sad teh njegovih priporočil je bio, da je šteto dobrih dijakov i ž njimi tüdi bogoslovcev pa dühovnikov naraščalo. Svetnik pa je na te način dobio v zavod dečke, kak je bio Fr. Bezuko i Dominik Savio. Kak Magone Mihal, tak tüdi teva dva nesta dosegla vzvišenoga stana, po šterom sta tak vroće hrepenela. Boži gredar jiva je odtrgao i presado med anđele v nebesa, itak je vzgled teh gorećih i svetih Don Boskovih gojencov moćno vplivao na stotine mladih src, ki so prišli k Don Boski z namenom, da se posvetijo slüžbi božoj i se oklenejo oltara.

Sv. Ivan Bosko, globoki spoznavalec mladeniških düš, naj nas podpira, da bomo znali najti vnogo novih ministrov za bože kraljestvo na zemli.

(Konec.)

Radoha J.

JEZUŠEK, BOŽI SINEK,

blagoslovi naše dopisnike, naročnike, širitele i vse njihove domače z obema svojima rokicama za Božič i Novo leto:

*da smrtnoga greha nikdar ne včinijo,
da so vsaki den popolnejši v lübezni,
da tvojo Mamiko za svojo mamiko držijo,
da so potrplivi, čisti, nesebični,
da vüpanja v nikših težavaj ne zgübjijo,
da zlübijo tvoj križ i ga mirno nosijo,
da srečno vmerjejo,
da se rešijo očiščillišča
i vživajo veliko slavo v nebesaj.*

*To je prošnja urednikova za vas pri svetoj meši,
štero darüje za vas žive i prosi pomoči tüdi za
vaše pokojne.*

UREDNIK MARIJINOGA LISTA.

